

ДОБРА НОВИНА

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Ціна 40 сот.

Виходить кожного дня.

Пролетарі всіх народів єдняйтеся!

Адреса редакції і адміністрації: „Добра Новина“, Львів, Бляхарська 9, II. поверх.

Наша перемога в Києві!

РАТ. доносить, що по тяжких боротьбах військо Українського Національного Союзу заняло столицю України, Київ. Члени дотеперішнього правительства зістали інтерновані. Гетьман Скоропадський мав згинуть.

Чи підемо разом?

У Львові міняються правительства. Передше було українське, тепер польське. По їх іменах видно, що вони чисто національні. Нам, соціалдемократам, не в тім діло, що вони міняються, а діло в тім, які вони є. Ми заступаємо подавляючу більшість населення, ми не є лише політичною партією, ми є такою величезною клясою суспільства, що ми і то лише ми в дійсності є суспільством. І нам, як суспільство, не байдуже, яке правительство править нами.

Оба правительства є національними. Але нам, робочій масі, замало того, що правительство є національним. Ми з того життя ще не маємо. Ми питаємо ще, а який буде політичний і господарський лад? Як буде улаштований господарський устрій, щоб ми, робітники, були забезпечені? Чи ми маємо далі, як за феодальних і псевдоконституційних часів Австрії, підлягати визискови, чи робочий день має лишитися такий як був, чи фабрики лишаться все в приватних руках, чи ми маємо все мешкати по сутеринах, під найгіршими умовами гігієни і чи буде яке унормування домових чиншів, щоб ми не були віддані раз на все на ласку й неласку каменичних панів, чи консумція лишиться все відданою в безконтрольну аренду продуцентів і їх посередників, чи будемо мати яке забезпечення на старість і підчас хвороби, чи наші діти будуть мати безплатну науку й безплатні прибори до науки, чи ми будемо політично рівними горожанами? Ті й ще сотки інших питань допикають нам.

Було попереднє українське правительство і воно відразу зробило уступку робочим масам, бо проголосило принайменше політичну рівність. Проголосило й рівночасно господарську рівність, хоч ту останню з певними кавтелами, які не зівсім вдоволяли нас. Але все ж те правительство пішло назустріч робочим масам українського, польського й жидівського народу.

Теперішнє польське правительство вже уряд у Львові від 22. листопада й завело лише одну зміну, а саме: зірване австрійської розети із жовнярських шапок. Кажемо і пишемо: Зірване розети.

Се абсолютно за мало, панове! Сини робочого народу не клали своїх голів, не проливали крові, не гинули з нужди протягом півпяти року лише за те, щоб позбутися розети з жовнярської шапки й на її місце заложити другу!

Так не сміє бути. Ми не спінемо доти, доки не здобудемо такого демократичного ладу, в якому робочий нарід буде мати повне забезпечення політичних вольностей і забезпечення життя.

Через те ми, українські соціалдемократи, звертаємо в імені робочого народу до братніх партій польської і жидівської соціалдемократії з дружним віваннем: підняти рівно з нами голос в теперішній рішачий момент за заведення демократичного ладу. Ми дружньо додержимо кроку в боротьбі і за наші й ваші права робочого народу, без ріжниць нації і віросповідання.

Товариші польські та жидівські! Чи підемо разом?

Апровізація Українців у Львові.

Після донесень всіх польських газет, мав митр. Шептицький звернутися до польської Начальної Команди з домаганням уможливити довіз живності зпоза боевої лінії для Українців у Львові, котрі є наражені на голод через заведення легітимаций першества для родин польських жовнірів. На се мала відповісти польська Начальна

Команда, що між апровізаційними зарядженнями нема таких, які форитувалиби польську людність, а кривдили українську. Супроти того не від річи буде, коли нашим читачам пригадаємо хочби ті зарядження:

1) „Pobudka“ ч. 19. з 24. листопада: „Komisyja zasilków i opieki nad rodzinami front. żołnierzy polskich wzywa w myśl polecenia sztabu W. P. męzów zaufania i właścicieli sklepów, ażeby przy wydawaniu chleba i żywności wydawali te artykuły przedewszystkiem posiadaczom legitymacyi pierwszeństwa, wystawionych przez tę komisję. Delegaci inspekcyjni komisji będą sprawować, czy wspomniane legitymacye pierwszeństwa są uwzględniane przez powyższe czynniki. Wykroczenia przeciw temu postanowieniu sztabu będą traktowane stanowczo i bezwzględnie. Za komisję: Paszkudzki“.

„Pobudka“ cz. 29 z 4. s. m.: „Ze sztab. komisji zasilków dla rodzin żołnierzy polskich obrońców Lwowa otrzymujemy następujący komunikat: Wskutek dwóch wypadków, a to w sklepie miejskim ul. Słodowa 1 i w piekarni Toma i dwóch wypadków w sklepach prywatnych, gdzie odmówiono uznania „legitymacyi pierwszeństwa“, wydawanych przez powyższą komisję na rozkaz Naczelnej Komendy W. P., przypominamy z naciskiem, że legitymacye te mają być bezwarunkowo uwzględniane a winni nieprzestrzegania zostaną bezwzględnie pociągnięci do odpowiedzialności. — Za komisję: M. Paszkudzki“.

Не потрібно додавати тут якихнебудь коментарів з нашої сторони. Впрочім не можемо, бо, як стверджує з великим вдоволенням „демократична“ (!!!) „Gazeta Wieczorna“ — „głos teraz mają — karabiny“, а не розумні представлення та аргументи. С. Г.

Коли наступить мир?

Формальний мир наступить, після зявля Вільсона, відчитаної на засіданню конгресу у Вашингтоні, по звісткам тел бюра Райтера, доперва на весні і що він сам возьме участь у мировій конференції. — Що Вільсон сам не вірить у дуже мирне поладження мира та що той мнимий мир загрожує навіть конфліктом, видно з сього, що Вільсон заповів трирічню флотову програму, не оглядаючи на заповіджене колись ро броемне. Цікаве тут те, що скажуть Англіїці, Французи, а передовсім Японці на той флотовий програм колишнього „апостола“ мира.

Воєнні події.

З комунікату варшавського польського генерального штабу. Дня 5. грудня: Українці підняли у східній Галичині рух офензивний з лінії Жовква-Підліски-Підбірці-Давидів-Соколівка мала, а рівночасно з Любіню. Той рух мав на цілі відтяти Львів від заходу. Наміри неприятеля зістали ударемнені. — 3 дня 6. грудня: На Волині польські війська розפורшили українські банди. В Сокалі й Угнові Українці збирають сили до 1000 людей. В напрямі Руської Рави сутички. В напрямі Самбора на Перемишль і Мостиска розвивають діяльність слабі українські відділи. — 3 дня 7. грудня: Під напором українських банд польські відділи опустили Хирів. В напрямі Володимира Волинського розбруювання українських банд поступає знаменито.

З комунікату Начальної команди військ польських на східній Галичині у: По кількоденних зусиллях, неприятель випер польський відділ з Дублян. Польська група, що оперує коло Ярослава, заняла Любачів. Наступи узброєної „хлопської“ банди на Мостиска польські відділи відперли.

Польські газети доносять: О поодинокі села тревають далі партизанські боротьби. На захід від Львова відчищування від українських банд простору до Перемишля відбувається дуже знаменито. Командант Городка зарядив примусовий побір до війська і видав розказ стягання залеглих податків в Городку та околиці. Залізнична лінія на захід забезпечена.

НОВИНКИ.

— „Вперед“, який завісила на два дні Начальна Команда польських військ, появиться в понеділок пополудни о звичайній годині.

— Звертаємо увагу, що п. Косинин не є ніяким представником посольства Української Республіки у Відні, хоч він себе за такого подає.

— Правительство т. Морачевського наміряє розв'язати польську Комісію Ліквідаційну, яка дотепер с особним польським правительством.

— Про Станіславів пишуть польські газети, що Українці тероризують польське населення голодом, ревізіями і т. д., що потворилися банди, котрі рабують населення. Від певної особи, якій удалося вчора вернути зі Станіславова довідуємося, що те все невірні видумки львівських газет.

— Слис ранених. На техніці, сая 21: Дальше прибули ранені: У. С. С Карплюк Тома і Дутка Осип, жовніри Балайда Евстаз, Гойчишин Ів. Помер Яковишин Гриць. Сая 17: У. С. С. Левицький Микола, Марків Петро і Пилляк Василь. Сая 8: офіцер Гец Н. У. С. С. і сотник Соболь Степан. Ранених можна відвідувати без ніяких перепусток від 1—3 годни пополудни.

— „Dziennik ludowy“. Як довідуємося з автентичного жерела, має в найближчих днях виходити у Львові орган Робітничої Ради польської соціалдемократичної партії „Dziennik Ludowy“.

— До в'язниці вільського суду в Кракові привезено українського священика Ярка в Боратина, який мав звивати українських хлопів до боротьби проти Поляків та роздавав їм оружє.

— 800.000 австро угорських полонених має знаходитися на Сибірі.

— Документів, виданих цивільними властями, не треба відимувати в дільницях горожанської сторожі, зате хто не має ніяких документів особистих, може зголошуватися до них в дирекції поліції. Подаємо се оголошення за оголошенням команданта міської сторожі горожанської кап. Сулімірського.

— Всі склепи мусять бути щоденно отворені, під ригором примусового отворення.

— Вищий Муз. Інститут ім. М. Лисенка розпочинає перервану науку в понеділок 9. грудня о 2. год. пополудни. — Дирекція.

— Управа школи ім. Шашкевича при вулиці Скарбківській ч. 26. подає до відома, що наука зачнеється ві второк 10. грудня с. р. о годині дев'ятій рано.

ФЕЙЛЕТОН.

ВІДГОМІН.

В часі розему був я між ними, між нашими коханими стрільцями. Я приніс їм поздоровлення від українського громадянства, дякував за те, що зроблено, загірив до дальшої витревалости. Був я всюди, між недужими й здоровими, перетомленими тілом, але бодрими духом. Се ті самі, що своїм крісом, кровю і життям змивали з Тиролюців Сходу сором незавиненої зради, що берегли народньої чести, сповеніярої на шибеницях і у Талергофї, що в краю і золототерхім Київї боронили землі перед московською навалою, та з крісом в руці бережуть її педед наїздником. Се вони, мої кохані стрільці!

І ніс я їм подяку, поклін, гаряче слово, мото та мого громадянства серце й душу, стискав їх сердечні, зав'язі долоні, та давав кожному з них невеличкий дар любови... два десяткі папіросів.

На більше нас не було стати. Се за труд, за кров, жертву життя!

Але вони розуміли мене, а я їх. Я ніс їм серце. Вони знали, що все українське громадянство, як одна душа, живе їх думками, їх завзяттем, їх любовю до рідної землі.

— Хлопці! А є у вас зв'язатте? — питав офіцер.

А мої вірлята відкликувалися грімко: Є зав'язатте!

Був се великий і красний день у моїм життю. Від рову до рову, від комнати до комнати, від одного становища до другого переходив я протягом трох годин і ніс слово та серце.

А на прощання — кликали до мене вірлята: „Прийдіть ще раз! Ми ждемо вас! І ви прийдете!“

А відгомін ніс слова: „Ми ждемо вас! І ви прийдете!“

К. С.